

5. Skal TRIPS-aftalen om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder (EFT L 336 af 21.11.1994), der er indgået inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen (WTO), og som trådte i kraft den 1. januar 1996 — og dermed på et senere tidspunkt end ikrafttrædelsen af fællesskabsaftalen fra 1993 (EFT 1994, L 337) — under hensyn til artikel 59 i Wiener-konventionen om traktatretten fortolkes således, at dens bestemmelser om enslydende vinbetegnelser finder anvendelse i stedet for bestemmelserne i fællesskabsaftalen fra 1993, såfremt disse bestemmelser er uforenelige, i betragtning af, at det er de samme kontraherende parter, som har indgået de to aftaler?
6. Skal artikel 22-24 i tredje afdeling af bilag C til Overenskomsten om Oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO) vedrørende TRIPS-aftalen (EFT 1994, L 336), som trådte i kraft den 1. januar 1996, såfremt der findes to enslydende angivelser for vin, der er produceret i to forskellige lande, som er parter i TRIPS-aftalen (såvel når det enslydende navn vedrører to geografiske betegnelser, der anvendes i de lande, der er parter i aftalen, som når den vedrører en geografisk betegnelse i et kontraherende land og en enslydende angivelse af en druesort, der traditionelt dyrkes i den anden kontraherende stat) fortolkes således, at begge betegnelser kan anvendes i fremtiden, forudsat de er blevet anvendt i fortiden af de pågældende producenter i god tro eller i mindst ti år før den 15. april 1994 (artikel 24, stk. 4), og forudsat hver betegnelse klart angiver det land eller den region eller zone, som den beskyttede vin hidrører fra, således at forbrugerne ikke vildledes?
1. Er det ved efterprøvelsen af, om der foreligger en virksomhedsoverførsel i henhold til artikel 1 i direktiv 2001/23/EF ⁽¹⁾ — uafhængigt af spørgsmålet om ejerforholdene — i tilfælde, hvor en opgave tildeles en ny ordremodtager, en forudsætning for under en helhedsbetragtning at fastslå, at der er sket en overførsel af driftsmidler fra den oprindelige ordremodtager til den nye ordremodtager, at driftsmidlerne overlades til den pågældende til brug i egen økonomisk interesse. Er det derfor nødvendigt for at anerkende, at der er sket en overførsel af driftsmidlerne, at ordremodtageren har ret til at kunne træffe afgørelse om, på hvilken måde driftsmidlerne bruges i egen økonomisk interesse. Skal der derfor sondres mellem, om ordremodtageren leverer tjenesteydelsen »på/ved« [an] eller »med« [mit] ordregiverens driftsmidler?
2. Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende:
- a) Er det da udelukket, at driftsmidlerne henføres til brug i egen økonomisk interesse, hvis ordregiveren kun stiller dem til rådighed til ordremodtagerens brug, og vedligeholdelsen, herunder de dermed forbundne udgifter, forestås af ordregiveren?
- b) Foreligger der brug i egen økonomisk interesse fra ordremodtagerens side, hvis ordremodtageren inden for rammerne af passagerkontrol i lufthavne til brug for kontrollen anvender de af ordregiveren opstillede portdetektorer, håndholdte detektorer og gennemlysningsapparater?

⁽¹⁾ EFT L 82, s. 16.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 5. maj 2004 af Arbeitsgericht Düsseldorf i sagen Gül Demir mod Securicor Aviation Limited Securicor Aviation (Germany) Limited og Kötter Aviation Security GmbH & Co. KG

(Sag C-233/04)

(2004/C 201/20)

Ved kendelse afsagt den 5. maj 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 3. juni 2004, har Arbeitsgericht Düsseldorf i sagen Gül Demir mod Securicor Aviation Limited Securicor Aviation (Germany) Limited og Kötter Aviation Security GmbH & Co. KG forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Sag anlagt den 4. juni 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-235/04)

(2004/C 201/21)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 4. juni 2004 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved D.M. van Beek og G. Valero Jordana, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 79/409/EØF⁽¹⁾ af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle, idet det ikke har udlagt et tilstrækkeligt antal og areal af områder som særligt beskyttede områder for vilde fugle med henblik på at sikre en beskyttelse af de fuglearter, der er anført i bilag I til direktivet, samt af de trækfuglearter, der ikke er anført i det pågældende bilag.
2. Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Ved artikel 4, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 79/409/EØF pålægges medlemsstaterne en specifik forpligtelse til at udlægge områder som »særligt beskyttede områder for vilde fugle« med henblik på en effektiv beskyttelse af de arter, der er nævnt i bilag I til direktivet, og af andre regelmæssigt tilbagevendende trækfuglearter, for at sikre, at de kan overleve og formere sig i deres udbredelsesområde. Denne forpligtelse omfatter som minimum alle de områder, som med hensyn til antal og udstrækning er bedst egnede til beskyttelse af de pågældende arter under hensyn til deres beskyttelsesbehov. Det tilstrækkelige antal beskyttelsesområder fastsættes på grundlag af det forfulgte formål.

Medlemsstaterne råder over en vis skønsmargen ved fastlæggelsen af de områder, der i videst mulig omfang opfylder betingelserne i direktivets artikel 4, men de må udelukkende lægge videnskabelige kriterier på det ornitologiske område til grund for deres vurdering. I Spaniens tilfælde udgør fortegnelsen over vigtige områder for vilde fugle (important bird areas, IBA), der er udarbejdet af Sociedad Española de Ornitología i 1998 (SEO-for-tegnelsen/Birdlife 1998) den mest velunderbyggede og den mest nøjagtige af de foreliggende fortegninger til brug for fastlæggelsen af de områder, der er bedst egnede til beskyttelsen og navnlig til de vigtige arters overlevelse og yngel. Denne fortegnelse hviler på afbalancerede ornitologiske kriterier, der gør det muligt at udpege de områder, der er bedst egnede til at sikre beskyttelsen af alle de arter, der er opregnet i bilag I, samt af andre trækfuglearter, og den angiver de primære fuglebeskyttelsesområder i Spanien.

Sammenholdes de data, der indgår i SEO/Birdlife 98, med de fuglebeskyttelsesområder, som Kongeriget Spanien har udpeget — både for så vidt angår hele det spanske område som på baggrund af en detaljeret analyse for så vidt angår de selvstyrende regioner — kan det konstateres, at antallet og udstrækningen af de områder, der er udpeget som særligt beskyttede områder for vilde fugle, ikke dækker de områder, som den videnskabelige dokumentation angiver som de bedst egnede til at sikre en passende beskyttelse af de vilde fugle, der er omfattet af direktivets artikel 4.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 14. maj 2004 af Tribunale di Cagliari i sagen Enirisorse SpA mod Sotacarbo SpA

(Sag C-237/04)

(2004/C 201/22)

Ved kendelse afsagt den 14. maj 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 7. juni 2004, har Tribunale di Cagliari i sagen Enirisorse SpA mod Sotacarbo SpA forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- a) Indebærer artikel 33 i lov nr. 240/02, at der til SOTACARBO SpA ydes statsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet, som omhandlet i artikel 87 EF, og som er gennemført på retsstridig måde, da den ikke er anmeldt i overensstemmelse med artikel 88, stk. 3, EF?
- b) Er nævnte bestemmelse i strid med artikel 43 EF, 44 EF, 48 EF, 49 EF og følgende artikler i traktaten vedrørende etableringsfrihed og den fri udveksling af tjenesteydelser?

Sag anlagt den 14. juni 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-250/04)

(2004/C 201/23)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. juni 2004 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Georgios Zabbos og Michael Skotter, Kommissionens Juridiske Tjeneste.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF⁽¹⁾ af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet), idet den ikke har udstedt de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.